

*Pondělí 12. května
Čtvrťák, 3 týdny do maturity*

PEYTON

RODINNÁ A FINANČNÍ VÝCHOVA, 13:30

Říká se, že jakmile se vám jednou rodeo zaryje pod kůži, už nikdy nebudete jako dřív.

Vůně sluncem vyprahlé půdy a soleného popcornu, hřmění kopyt dunících o zem. Ve vzduchu víří prach a lepí se vám na jazyk, do tváří štípe vítr. Stane se součástí vaší DNA. Na konečcích prstů zůstává stopa po pružné kůži otěží, a ať jste kdekoli a děláte cokoli, stačí jen přivřít oči a už slyšíte povyk davu, když vybíráte poslední otočku. Do uší vám šeptají duchové dávných jezdců a dodávají vám odvalu, abyste do toho dali všechno a padli až na samou hranici svých možností.

Nabíjí vás emocemi a současně vás ničí. Skutečná závislost.

Rodeo bývalo celý můj život a byla jsem v něm skvělá. K čertu s tím, někteří dokonce tvrdili, že v barelovém dostihu se vyrovnám těm nejlepším. To je ale minulost. Uběhly tři roky, co mě moje oslabené tělo přinutilo přiznat si, čeho jsem se

obávala a čemu jsem vzdorovala od doby, kdy jsem opustila nemocnici – s rodeem byl konec.

No, alespoň dosud tomu tak je.

Otevřenými dveřmi do třídy proudí spolužáci, odhazují batohy a vyměňují si historky z víkendu plného zábavy, já si zatím do sešitu opisuju slova, která jsem si právě přečetla na webové stránce Rodeo America:

Kurzy jízdy kolem barelů představují narůstající trend. Denní soustředění pro profesionály i fanoušky se konají stále častěji. Firmy generují OBŘÍ zisky.

Ta poslední dvě slova? Páni, září jako z neonu. Vlastně jsou jediným důvodem, proč ještě totálně nešílím z mámina nápadu a nebrouzdám zoufale internetem, abych našla něco jiného. Cokoli jiného.

Rychle se rozhlédnu po třídě, jestli se v blízkosti nenachází nějaký učitel, hrábnu po mobilu a otevřu zprávy. Na obrazovce projíždím nekonečnou řadou konverzací o psím žrádle, šamponu pro koně a odkazů na YouTube. Faith si myslí, že je životně důležité dát mi vědět, kdykoli ji přepadne náhlá touha brouzdat na svém oblíbeném webu... klidně i ve tři ráno.

Konečně narazím na poslední skupinovou konverzaci, mé zoufalé volání o pomoc z rána, a rozklepanými prsty píšu: *Jestli se mylím, sním vlastní ponožky. Máma tentokrát tuší velký věci.*

Netrpělivě čekám na pozitivní náboj od dvou lidí, kteří mi opravdu rozumí, kteří chápou moje strachy; něco jako, „no tak, nemůže to být až tak špatný“. Z lavice za mnou mě oblaží *závan intelligence*, až sebou leknutím trhnu.

„Kdes byla celý víkend? Nenarazila jsem na tebe na žádný párty.“

Polknu ostrou odpověď, která se mi dere na jazyk: *Asi proto, že mě nikdo nikam nepozval?*

Dala jsem si novoroční předsevzetí, že čtvrtákem projdu bez sarkasmu, takže se otočím zpátky a raději si prohlížím video s dobrmanem Sparkym, kterému se udělalo nevolno v autě, a tak jej pěkně zaneřádl psím slizem.

„Měla jsem něco lepšího než další *mdlou* studentskou pitku,“ předběhne mě Lauren Haysová s bryskní odpovědí.

Fajn, takže je jasno, Melissa nemluvila na mě. Budiž důkazem, že se mnou vlastně nemluví nikdy a právě zírá na Lauren. Obvykle se delšímu kontaktu s kapitánkou tanečního týmu, předsedkyní třídy a holkou, co má na svědomí mé zlomené srdce z prváku, vyhýbám, jak to jen jde. Nemůžu se ale nesmát nad volbou toho slova.

Mdlou. Tak tohle slovo skutečně ještě není ohrané.

Lauren zachytí můj úsměv a ohrne rty, jako by vycítila faul. Asi byste čekali, že odvrátím pohled. Ale ne. Můj úsměv se ještě víc rozšíří a ona zakoučí očima, zakloní se za lavici, jako by si chtěla upravit pásek na sukni uniformy.

„Ségra mě pozvala na večeři do Padre,“ odvětí a o kousíček pozvedne ramena.

Při zmínce o starší z holek Haysových, bývalé první tanečnici Diamond Dolls, se Melissiny oči rozevrou doširoka. Když si začnou sdělovat své víkendové objevy (s kým si vyrazily na rande, kdo je při tom zahlédl a jaké drama se kvůli tomu strhlo), zase se otočím zpět.

Naše rodina je na dně, jsme jenom kousek od prodeje ranče a to jediné, co ho může zachránit – zachránit nás – je moje

největší noční můra. Další nervové vypětí a moje šílící hlava by mohla explodovat.

Očima sjedu na mobil a přemlouvám ho, aby se ozval signál zprávy. Vážně potřebuju dávku neotřesitelné sebedůvěry od Faith a nekonečného optimismu od Cadea. Zírá na mě ale ztemnělý a ztichlý displej, vyjde ze mě povzdech a ruce se pod lavicí pevně sevrou v pěst.

Nádech, dva, tři, čtyři. Uvolnit. Výdech, dva, tři, čtyři.

Tohle cvičení je moje protistresová pojistka. Schopnost ovládat svaly, svírat a uvolnit, dokud zcela nepovolí, mi vrací na mysl, že umím být silná. Že mám přece jen věci pod kontrolou. I když se může zdát, že můj život se jí začíná vymykat.

Nikdo to nepřizná, ale důvodem našich finančních problémů jsem já. Výdaje za mou léčbu rodičům pořádně provětraly úspory a zjevně se to nelepší, protože nad účty teď sedí každý večer, s hrnkem horké kávy se hrbí nad upomínkami z banky. Mluvili o tom, že by prodali pozemky po pradědečkovi, omezili podnikání se psy, dokonce přemýšlejí, že by si našli novou práci. Když ale včera večer přišli s nápadem začít s kurzy rodea, bylo to snad poprvé, kdy z jejich hlasu bylo cítit nadšení. Samozřejmě vůbec netušili, že je poslouchám. Raději mě drží v pomyslné bublině, protože nechtějí, abych si dělala starosti. Já ale slyším, dělám si starosti a nemůžu dopustit, aby se něco z toho stalo. Ne, pokud se s tím dá něco dělat.

Když se ozve zvonek, moje pěst je napůl sevřená. Vejde trenérka Stasiová a hlasy se ztiší v šepot. V náručí stoh papírů, kráčí ke katedře, uvolněná tkanička jí pleská o podlahu. Hlavu nasměřuje doprostřed mrtvého ticha v místnosti, kde sedím já. Přirozeně právě v tuhle chvíli se nemůže stát nic jiného.

Mobil na mé lavici se rozzáří jako maják, konečně se rozhodl zazvonit – dvakrát.

Místnost se rozezní songem od Katy Pearry následovaným hitem od Huntera Hayese, zvonění patřící Faith a Cadeovi, a moje zesláblé prsty zoufale zápolí s nešikovným pouzdrém. Ve chvíli, kdy nastavuju na mobilu tichý režim, se na mě už upírá pohled celé třídy. Zvedám hlavu vstříc svému osudu. Setkám se s ostrým pohledem trenérky, přesto i mírně pobaveným.

Jo, tak tohle nebude dobrý.

Pravidla mobily ve škole zakazují. „Rozptylují pozornost, a jsou tedy překážkou dosahování skvělých učebních výsledků.“ Jsme ale ve čtvrtáku, do vysněné svobody počítáme poslední dny a tváří v tvář hrozící vzpouře celé třídy většina učitelů přistoupila na volnější režim. Pokud jim telefon nepřijde na oči nebo nezaslechnou zvonění, nechávají to být. V téhle chvíli jsem bohužel trefila dva ze dvou.

Tváře mi polije horkost, když za zády slyším Laurenin chichot a opět si připomínám své novoroční předsevzetí. *Už jen tři týdny do maturity.*

Rozhodnu se Lauren ignorovat, pokrčím rameny a pusou roztáhnu do širokého úsměvu. „Jejda.“

Trenérka zavrtí hlavou, mírně se pousměje, pak dramaticky zvedne oči navrch hlavy, pokračuje ke katedře a aniž by to bylo třeba, přerovnává úhledně složenou hromádku papírů, kterou si přinesla v rukou. To mi umožní, abych zkoukla zprávy.

Vždycky jsem tvrdila, že trenérka patří mezi správňáky.

První přišla esemeska od Faith: *Bude to v poho, zlato. Ať to bude cokoli, zvládnem to.*

fist bump

Pozvednu ruku v pěst, představuju si její zarputilý výraz odhodlání a přecházím na zprávu od Cadea: *Něco vymyslíme. Slibuju.*

Úleva mi do žil nalije pocit klidu. Důvod číslo pět tisíc jedenáct, proč jsou mí přátelé k nezaplacení. Faith je jako můj hlas rozumu a nebojácný souputník, Cade... no, ať už je to *cokoli*, umí to. Umí to se mnou. Jen oni dva vědí, jak se od té nehody bojím rodea, a pokud si myslí, že všechno bude v pořádku, také to tak bude.

Sama sobě přikývnu, snad tomu i věřím, přejeďu palcem po displeji, a když se chystám odpovědět, objeví se další zpráva. Tentokrát soukromá, jen pro mě.

Cade: *P. S.: Mám tě rád!*

Na čele mi vyrazí vráska, dřív než jí v tom vůbec můžu zabránit. Plně si uvědomuju, že ze mě tahle reakce dělá mrchu, po zádech mi projde mráz, jak se nenávidím. Cade Donovan je ztělesněním všeho, co může holka od kluka chtít – je vším, co bych kdy mohla chtít já. Vtipný a inteligentní, umí skvěle naslouchat. Roztomilý jako kluci z pořadů pro teenagery, zadek, co dokáže vyplnit prostor levisek jako, no, zkratka *uááá*. Je jedním z mých nejbližších přátel od doby, kdy jsem si poprvé oblékla sportovní podprsenku, moje skála za posledních pár let a v dokonalém světě, ve světě, kde mé srdce nedostává tolik zabrat, by mě jeho slova dostávala do extáze. Život má bohužel do dokonalosti hodně daleko.

Pravdou je, že mám Cadea *opravdu* ráda. Jenom ne způsobem, jak by si to představoval on.

„No tak, posadte se.“

Zatímco paní Stasiová ponouká poslední opozdilce do lavic, mezi nimi i mou kamarádku Mi-Mi, já zhluboka vydechnu.

Přivřu jedno oko a rychle natukám za všech okolností použitelné (a trochu strojeně emocionální) *xoxo*, pak vypnu telefon a v žaludku mě začíná tížit vina.

„Blížíme se do cílové rovinky a začínáme polevovat,“ promlouvá k nám učitelka a vyvolá tím ve třídě všeobecné veselí. Na tváři se jí objeví úsměv a přikývne. „Ano, maturita je za rohem a dnes odstartujeme nejdůležitější projekt roku.“

Veselí se proměňuje v nespokojené bručení, což ji rozesměje, poněkud škodolibě. Jako učitelka je trenérka skvělá, ale i tak trochu sadistka.

„Vím, vím, ke čtvrtáku patří trochu vzdoru,“ pokračuje, „ale lidi, nerada to říkám, škola ještě neskončila. Naštěstí pro vás, závěrečná fáze bude zdaleka ta nejlepší.“

Z vedlejší lavice se na mě obrátí Mi-Mi, oči jí září zaujetím. Jsme na stejné lodi, rozvrh zaplněný školními povinnostmi na maximum, každá ale z jiného důvodu. Ten můj je nabitý rozšiřujícími přírodovědnými a matematickými semináři, které mě mají připravit na veterinu, zatímco její zaplňuje hudební a výtvarná výchova a školní dramaťák. Je to naše herečka.

Mi-Mi rodinnou a finanční výchovu miluje i nenávidí. Dává přednost předmětům, ve kterých může trhat ušní bubínky, něčím se zamazat nebo se stát někým jiným, ovšem množství spolužáků mužského pohlaví, kteří si sem přišli pro jedničku zadarmo, jí to plně vynahrazuje. A co se mě týče? Dobrá matematická poučka mě vždycky dokáže naplnit spokojeností a nad dostředivou silou mé srdce jen zaplesá, ovšem rodinná a finanční výchova, to je taková moje utajená libůstka. Můj mozek se tady může trochu nadechnout. Projekty jsou snadné a učíme se věci, které můžeme skutečně uplatnit v každodenním životě, na rozdíl od pářících rituálů octomilek, například.

Při pomýšlení na loňské laboroky z biologie mi stále naskakuje husí kůže.

Trenérka se pohupuje po podlaze a stiskne konečky prstů do špičky à la sílená vědkyně. „Miláčkové, udělám si z vás své pokusné králíky,“ pronese. „Tento rok chystám malinkou změnu, něco zkombinuju dohromady, něco přidám. Tak trošičku experiment, chcete-li. Alyssa vám jistě dosvědčí, že ráda měním věci od základů.“

Zezadu se ozve smích Aly Reedové, jedné z trenérčiných volejbalových světeňek. „A vždycky to skončilo průšvihem.“

„Nesmysl! Bude se vám to líbit. V těch několika málo týdnech se podrobně podíváme na problémy, kterým většina z vás bude po maturitě muset čelit. Zejména sestavování rozpočtu. Plánování profesní a životní dráhy. Možná přemýšlení o svatbě a založení rodiny. Rozhodla jsem se, že zkombinuju tři témata týkající se financí, vztahových dovedností a výchovy dětí do jednoho aktuálního projektu ze skutečného života. Na pololetní známce se bude podílet pětadvaceti procenty a písemná práce, kterou budete psát se svým partnerem v týmu, nahradí závěrečnou zkoušku.“

Ob řadu se zvedne ruka mé kdysi největší sokyně: „Co jako znamená partner v týmu?“

„Jsem ráda, že se na to ptáš, Lauren.“ Trenérka se opře bokem o katedru, na chvíli se odmlčí, nechává vystupňovat napětí. Z jejího výrazu je jasné, že tohle bude skutečně zajímavé. Uvědomuju si, že se nakláním dopředu stejně jako ostatní ve třídě a dychtivě očekávám, kdy konečně oznámí:

„Blahopřeju, studenti. Právě se z vás stali novomanželé.“

Okolo se začíná ozývat lapání po dechu a zmatený chichot. Trenérka se zakření (Už chápete? Sadistka.) a Melissa s Lau-

ren si okamžitě začnou šeptat, kdo by mohl být jejich budoucí manžel. Tahle otázka na mysl přichází zjevně všem, protože zezadu zaslechnu mužský hlas: „Budeme si moct vybrat svý manželky?“

Automaticky se za ním otočím. Co se *jej* týká, můj pud sebezáchovy vždycky selže. No, nebyl to on, kdo položil otázku, ale já jsem si jasně zakázala se tam otáčet a dařilo se mi to téměř devět měsíců, vím ale, že tam je. Sedí tam, kde zbytek baseballového týmu.

Pohled mi sklouzne na Drewa, našeho třetího metaře, a Brandona, hlavního polaře. Váhavě přejde na Carllose, hvězdnou spojku a třídního klauna, ruka zdvižená nad hlavou, na tváři roztomilý úsměv. Nakonec se zastaví u Justina.

Ajaj! Zátylek mi ztuhne chladem. Tupé píchání pod žebry je stále silnější, pak můj hrudník zcela ovládne tlukot srdce a čas se zastaví. A není to ani nenávisť, ani hněv, které se mi právě rozlévají po těle — *bože, kéž by*. Je to spíš ponížení, bolest a intenzivní lítost. Také troška osamocení a stupidní touhy.

Jak ubohý!

„To bohužel ne,“ odpoví trenérka a já se snažím zase soustředit na dění před sebou, než mě přistihne, že zírám. To by byl ještě větší trapas. „Chápu, že v této třídě je několik párů, projekt ale bude provázet náš kurz po celou dobu jeho trvání. Bohužel to znamená, že bude trvat dýl než většina fairfieldských vztahů. Myslím, že volbu partnera přenecháme mému šikovnému počítači.“

Potom vytáhne kupu papírů.

Přejde na kraj místnosti a kývne na někoho na chodbě, kdo nakukoval do třídy skrze prosklené dveřní okýnko. „Tady,“ vyve Madisona, v první řadě, „vezmi si jedno zadání a zbytek

pošli za sebe. Potřebuju si na chvíli odskočit, takže čas využijte k zamyšlení nad projektem. Tady jsou všechny podrobnosti ohledně rozdělení do skupin a úkolů a na poslední stránce také jména vašich manželek a manželů.“

Vyjde a zavrou se za ní dveře, třída propukne v záchvat smíchu.

V tu chvíli mi to docvakne.

Proč tak pozdě, když už si celá třída zvědavě šeptala, to netuším. Může za to rodeo. Jak se balík papírů hlemýždím tempem přemísťuje po třídě, šílená představa se proměňuje v ještě zruďnější realitu (protože řekněme si to upřímně, tak už to v mém životě chodí) a mně stejně nezbyvá nic jiného, než se smířit s osudem. Pomyslím si:

Jasně, nemůžu mít až *takovou* smůlu... nebo snad jo?

Otázka mi ještě ani celá neproběhla hlavou a už zavírám oči a potlačuju smích.

Seš fakt naivka. To víš, že můžeš.

Zhoupnu se na židli, plastová hmota zavrže a vyvolá nával vzpomínek, tentokrát ovšem ne na rodeo a mé oslabené tělo, ale na jednoho kluka a jeho uličnický úsměv. Jak si mě dobíral, jak mě líbal. Jeho hluboký smích a pohled v očích, který mě pronásleduje.

A jak šíleně jsem se do něj zamilovala.

„Peyton.“ Mi-Mi mě uchopí za paži a já otevírám oči. Snažím se o úsměv, přebírám hromadu papírů a naslepo roztáčím kolo štěstí, tahám si jeden štůsek a balík posílám dál za sebe. „Seš v pohodě?“

Strnule přikývnu. „Asi na mě jde mořská nemoc.“

Z úst mi ještě nikdy nevyšlo nic pravdivějšího.

Přijala to s pokrčením ramen a já listuju stránkami papírů. Vtipný, tak zoufale jsem toužila zjistit, kdo bude můj partner,

byla jsem zvědavá, jestli mě vesmír opravdu tolik nenávidí, ale teď když mám hromádku papírů v ruce a jsem už jenom krůček od pravdy, je to, jako bych uklouzla na louži rozlitého oleje. Místnost zmizí. Laurenin jízlivý smích utichne v pozadí. Svět se zredukoval na můj trhavý dech a stránku, která rozhodne o tom, jak bude vypadat zbytek čtvrtáku – pohodička, nebo osudová katastrofa.

Vytřepu si ruku a vydechnu, psychicky se připravuju na velké odhalení. Pak pomaličku, *v obavách* otáčím poslední stránku a zacílím na její spodní okraj.

A propukám v hysterický smích.

Ach, cítím, jak mě Mi-Mi sjíždí pohledem. Představuju si komentáře Lauren. Kdyby tady byla trenérka, určitě už by se nabízela s první pomocí. Tenhle vykolejený vlak už nezastaví žádná medicína, protože právě tady před mýma očima černé na bílém nacházím v tabulce své jméno. Spárované s klukem, který mi navždycky zlomil srdce...

Justin Carter.